

Подяки

Я страшенно вдячна за те, що маю нагоду працювати зі справжніми знавцями своєї справи. Я дякую моїм видавцям у США — Браянові Тарту, Памелі Дорман і всій фантастичній команді «Viking Penguin». Дякую вам за неймовірну роботу. Дякую Ларрі Фінлі та Френкі Грей з «Transworld UK» і їхній неперевершеній команді — дякую, ви надзвичайні. Дякую Крістін Кокрейн, Емі Блек, Бгавні Чауган і суперовій команді «Doubleday Canada» — ще раз дякую вам за все. Мені дуже пощастило, що за мою спиною стоять такі воістину талановиті, віддані справі й сповнені ентузіазму люди. Без вас у мене б нічого не вийшло.

Не втомлююся дякувати Гелен Геллер — я ціную тебе так сильно, що словами не передати. Також дякую всім у «Marsh Agency» за те, що продовжуєте забезпечувати мені чудове представництво по всьому світі.

Особлива подяка Джейн Каволіні за неймовірне художньо-технічне редагування.

Також дякую лейтенантові Полу Пратті з офісу шерифа округу Салліван за його неоціненну допомогу.

Хочу наголосити, що всі помилки в рукописі — лише моя вина.

І наостанок дякую моему чоловікові Мануелю і нашим дітям Крістоферу та Джулії. Ваша підтримка та ентузіазм для мене дорожчі за все на світі.

П'ЯТНИЦЯ, 16:45

Дорога петляє й звивається, заводячи їх дедалі вище та глибше в Катскільські гори, ніби що більше вони віддаляються від цивілізації, то непевнішим стає їхній шлях. Тіні густішають, погода погіршується. Деся неподалік тече ріка Гудзон, то з'являючись, то зникаючи між пагорбами. Обабіч дороги над ними загрозливо нависає ліс, немов от-от проковтне їх живцем, — темний ліс із моторошних казок. Однак м'який сніг припорошує усе довкола, надаючи краєвидові чарівності поштових листівок.

Гвен Ділейні міцно вчепилася в кермо й, примружившись, вдивляється в лобове скло. За моторошністю вона не помічає чарівності. На гори опускаються сутінки, а скоро і зовсім стемніє. Через сніг кермувати важко й виснажливо. У скло б'є такий густий сніговий рій, що Гвен здається, ніби вона застрягла у якійсь безкінечній відеогрі. На дорозі дуже слизько. Як добре, що на її маленькому «фіаті» хороші шини. Усе довкола затягнуло розмитою білою пеленою: уже й не розібрати, де закінчується дорога й починається кювет. Скоріше б уже доїхати. Гвен починає думати, що не варто було їм обирати такий віддалений готель; там на кілька миль довкола суцільна пустка.

Райлі Шатер мовчки сидить на пасажирському сидінні поруч — згусток напруженої тиші. Це важко не помітити.

Гвен починає тіпати від самого лише перебування з нею в тісній машині. Залишається сподіватися, що вона не зробила помилки, привізши Райлі сюди.

«Ми тільки для того й затіяли цю невеличку втечу, — думає Гвен, — щоб Райлі змогла трохи розслабитися й відволіктися». Жінка закусує губу і втуплюється в дорогу попереду себе. Вона дитя міста: в місті народилася, в місті й виросла, і не звикла їздити по провінційних дорогах. Темрява тут така густа. Гвен починає хвилюватися: поїздка забрала більше часу, ніж вона планувала. Дарма вони зупинилися на каву у тій маленькій старомодній забігайлівці.

Гвен уже й сама не певна, чого очікувала, коли запропонувала вибратися кудись на вихідні. Хотілося змінити оточення, провести трохи часу разом у тиші та спокої там, де ніщо не нагадувало б Райлі про те, що її життя перетворилося на руїну. Мабуть, було наївно думати, що все буде так просто.

У Гвен теж є свій багаж, щоправда більш давньоримський, але вона так само повсюди тягає його з собою. Та жінка твердо вирішила залишити його позаду, принаймні на ці вихідні. Маленький вишуканий готель десь у глушині, добра їжа, ніякого інтернету, неторкана природа — це саме те, що їм обом потрібно.

Райлі нервово визирає у вікно машини, вдивляючись у тінистий ліс і намагаючись не уявляти, як будь-якої миті хтось може вискочити на дорогу й, розмахуючи руками, намагатиметься зупинити їхнє авто. Жінка стискає заховані в кишенях пуховика руки у кулаки. Мусить нагадувати собі, що більше не в Афганістані.

Вона вдома, у безпеці, у штаті Нью-Йорк. Нічого поганого з нею тут не станеться.

Робота змінила її. Усе те, що їй довелося побачити, змінило її так, що Райлі вже й сама себе не впізнає. Вона крадькома зиркає на Гвен. Колись вони були близькі. А зараз Райлі навіть не певна, чому погодилася поїхати з нею до цього віддаленого готелю. Вона спостерігає за Гвен: та напружено зосередилася на звивистій дорозі, що дереться слизьким схилом, завдячи їх далі в гори.

— З тобою все гаразд? — раптом питає Райлі.

— Зі мною? — перепитує Гвен. — Так, усе добре. Скоро маємо бути на місці.

На факультеті журналістики, ще коли вони обидві вчилися в Нью-Йоркському університеті, Гвен була врівноваженою й прагматичною у їхній парі. А от Райлі мала амбіції, хотіла бути у вирі подій. У Гвен же не було потягу до пригод. Вона завжди віддавала перевагу книжкам і тиші. Після закінчення університету Гвен так і не змогла отримати гідну роботу в газеті, але швидко знайшла застосування своїм навичкам на непоганій посаді у відділі корпоративних зв'язків і, здається, ніколи про це не шкодувала. А Райлі вирушила в зони військових дій. І довгий час непогано трималася.

От знову. Чому вона продовжує про це думати? Райлі відчуває, що починає розвалюватися на частини. Намагається вповільнити дихання, як її вчили. Не можна дати картинам з минулого нахлинути й заволодіти собою.

Девід Пейлі паркується на розчищеній від снігу ділянці праворуч від готелю, виходить з машини і розминає затерплі м'язи. Через погоду поїздка з Нью-Йорка

зайняла більше часу, ніж очікував чоловік, і тепер у нього все тіло заніміло — нагадування про те, що він уже не такий молодий, як колись. Перш ніж забирати дорожню сумку із заднього сидіння «мерседеса», він хвилинку стоїть під густим снігопадом і роздивляється готель «У Мітчелла».

Це елегантна триповерхова будівля з червоної цегли і з дерев'яним оздобленням, як на пряникових будиночках, яку зусібіч оточує ліс. Перед Девідом відкривається чудовий вид на фасад маленького готелю з, очевидно, розкішним подвір'ям, наразі похованим під шаром снігу. Трохи оддалік до будівлі підкрадаються високі хвойні дерева й товсті голі стовбури — безлисті, проте закутані в білу шубу. В центрі галявини перед готелем розкинуло свої товсті віття велетенське дерево. Усе довкола вкрите чистим білим снігом, який поглинає кожен звук. Тут так тихо й спокійно, що Девід відчуває, як його плечі починають розслаблятися.

На всіх трьох поверхах готелю на рівній відстані одне від одного розташовуються великі прямокутні вікна. Широкі східці ведуть до дерев'яного ганку та подвійних вхідних дверей, прикрашених гілками ялиці. Хоч на дворі ще видно — заледве, — ліхтарі по обидва боки від дверей уже засвітили, і з вікон на першому поверсі також ллється м'яке жовте світло, надаючи будинку привітного, затишного вигляду. Девід стоїть нерухомо, намагаючись відігнати від себе весь той стрес, що накопичився за день, тиждень, за останні кілька років, а сніг тим часом плавно опускається на його волосся і лоскоче губи. Чоловікові здається, ніби він повернувся назад у часі, у добріші, більш невинні дні.

Наступні сорок вісім годин він спробує не думати про роботу. Хоч який ти зайнятий, усім час від часу потрібно підзаряджатися, навіть — а може, особливо — успішним кримінальним адвокатам. Девідові рідко вдається викроїти бодай кілька вільних годин, не кажучи вже про цілі вихідні. Тож цього разу він просто мусить гарно відпочити.

П'ЯТНИЦЯ, 17:00

Лорен Дей дивиться на чоловіка поруч себе — Ієна Бітона. Той уміло кермує автомобілем, незважаючи на небезпечні погодні умови, наче в цьому немає нічого складного. Ієн усміхається до Лорен, і жінка всміхається у відповідь. В Ієна неймовірна усмішка, така, від якої забуває дух. Узагалі-то він доволі красивий чоловік, високий і статний, але, коли вони вперше зустрілися, саме його усмішка привабила Лорен, а також його невимушений шарм, перед яким просто неможливо встояти. Вона риється у сумочці, шукаючи помаду. Знаходить — гарний відтінок червоного, що оживляє її обличчя, — і обережно наносить, дивлячись у дзеркало на сонцезахисному козирку. Машину трохи заносить, і на мить рука Лорен застигає в повітрі, та Ієн вправно вирівнює авто. На цій ділянці дорога звивається сильніше, й автомобіль раз по раз норовить злетіти на узбіччя.

— Як же слизько, — каже Лорен.

— Не хвилюйся. Нічого такого, з чим я не впорався б, — відповідає Ієн і широко всміхається, змушуючи Лорен теж усміхнутися. Його самовпевненість їй також до вподоби.

— Зажди-но... Що це там таке? — раптом вигукує жінка.

Трохи попереду, праворуч від них, видніється якийсь темний силует. День видався похмурим, та ще й сніг падає так густо, що важко щось розібрати, але, здається, там у кюветі застрягло авто.

Лорен напружено вдивляється у вікно, поки вони під'їжджають ближче, а Ієн шукає, де б зупинитися.

— Здається, у тій машині хтось є, — каже Лорен.

— Чому вони не ввімкнули аварійні вогні? — бурчить Ієн.

Він обережно зупиняє авто на узбіччі, пильнуючи, щоб часом самому не скотитися в кювет. Лорен полишає тепло салону й одразу грузне у кількох дюймах свіжого снігу, який набивається їй у чоботи, обпалюючи щиколотки. Вона чує, що Ієн теж вийшов із машини з протилежного боку, хряснувши дверцятами.

— Агов! — гукає Лорен у напрямку нерухомого автомобіля. Водійські дверцята повільно відчиняються.

Вона починає обережно спускатися схилом, кілька разів мало не послизнувшись. Земля нерівна, а тому рівновагу втримувати важко. Врешті Лорен дістається до машини й, ухопившись лівою рукою за дверцята, щоб не впасти, зазирає до салону.

— З вами все гаразд? — питає.

За кермом виявляється жінка майже одного з нею віку — років тридцяти. Вона має трохи наляканий вигляд, але на лобовому склі жодних тріщин, та й пасок безпеки застібнуто. Лорен переводить погляд далі, на жінку на пасажирському сидінні. Обличчя у тої поплотніло й вкрилося краплинками поту, а сама вона

незмигну дивиться поперед себе, геть не помічаючи Лорен. Здається, вона пережила неабияке потрясіння.

Водійка кидає швидкий погляд на свою супутницю, а тоді зі вдячністю повертається до Лорен.

— З нами все гаразд, дякую. Ми з'їхали з дороги усього кілька хвилин тому. Саме думали, що тепер будемо робити. Аж тут ви на нас натрапили.

Ієн підійшов позаду Лорен і тепер зазирає їй через плече, роздивляючись двох жінок у салоні автомобіля.

— Здається, вам знадобиться буксир, — каже він, даруючи їм свою чарівну усмішку.

— Просто чудово, — зітхає жінка за кермом.

— Куди ви прямуєте? — питає Лорен.

— До готелю «У Мітчелла».

— Оце так збіг, — каже Ієн. — Ми теж туди їдемо. Щоправда, не думаю, що у цій глушині є ще щось. Давайте ми вас підвеземо, а вже в готелі ви домовитесь, щоб хтось витяг ваше авто з кювету?

Жінка полегшено всміхається й киває. Вона явно рада несподіваному порятунку. «Та й не дивно, — думає Лорен, — тут цілком можна замерзнути на смерть». А от її супутниця ніяк не реагує. Ніби поринула у власний світ.

— У вас є речі? — питає Лорен.

— Так, у багажнику.

Водійка виходить із салону й починає пробиратися крізь глибокий сніг до задньої частини авто. Її пасажирка, нарешті оговтавшись від трансу, теж вибирається з машини й наздоганяє свою подругу, коли та саме відчиняє багажник. Кожна виймає звідти по сумці.

Ієн уже видерся на узбіччя і, нахилившись униз, допомагає кожній з трьох жінок вибратися з кювету. Навіть з його допомогою підйом виходить незграбним.

— Величезне вам дякую, — каже водійка. — Мене звати Гвен, а це — Райлі.

— Я Лорен, а це — Ієн, — називається їхня рятівниця. — Сідайте хутчіш у машину. Тут так холодно.

Лорен крадькома зиркає на жінку на ім'я Райлі, яка так і не промовила ні слова. Цікаво, що з нею таке. Щось у цій Райлі її насторожує.

П'ЯТНИЦЯ, 17:00

Беверлі Салліван жбурляє сумку на підлогу й окидає поглядом кімнату. Ідеально. Точнісінько як на брошурі. Тут відчувається певна старомодна розкіш. Беверлі до такого не звикла, а тому повільно походить кімнатою, торкаючись усього підряд. На велетенському антикварному ліжку гора подушок; різьблена шафа просто неймовірна, а товстий східний килим, мабуть, коштував цілий статок. Жінка зупиняється перед вікном, що виходить на подвір'я готелю. Заметіль зробила все довкола невимовно красивим. Свіжий сніг завжди вселяє в Беверлі надію.

Вона відвертається від вікна й зазирає в суміжну ванну — оазу з білого мармуру. Тут усе сяє чистотою й повсюди розкладено пухнасті білі рушники. Беверлі швидко оглядає своє відображення у витонченому дзеркалі над умивальником і повертається до кімнати. Сідає на ліжку, випробовуючи його на пружність, і починає гадати, де так забарився її чоловік. Генрі залишився унизу, біля стійки реєстрації, щоб розпитати про катання на лижах і ще бозна-що, тож їй довелося підніматися до номера самій. Генрі наполіг, щоб вона на нього не чекала, хоч Беверлі радо посиділа б у одному з оббитих темно-синім оксамитом крісел чи на одному з диванів біля кам'яного каміна у вестибюлі, поки її

чоловік розпитував про спорядження. Та Беверлі не хотіла знімати бучу. А зараз вона намагається не почуватися розчарованою. Жінка розуміє, що має пройти трохи часу, перш ніж Генрі почне розслаблятися. От тільки він, здається, намагається заповнити їхні вихідні активністю, у той час як вона хоче відпочити від метушні і просто побути удвох. Складається таке враження, ніби Генрі робить усе можливе, тільки б не залишатися з нею наодинці, ніби він зовсім не хоче тут бути.

Беверлі знає, що їхній шлюб... треба полагодити. Не сказати, що він тріщить по швах, аж ніяк. Однак їм є над чим попрацювати. Вони віддалилися, почали сприймати одне одного як даність. У цьому є і її провина. Як вижити сучасному шлюбові, коли проти нього повстало стільки різноманітних сил? Побут, сплата рахунків, діти — усе приїдається й починає наводити тугу. У кожного своя повноцінна робота і завжди повно справ. Беверлі сумнівається, що одні вихідні у мальовничому готелі, далеко від усіх, зуміють усе виправити, але це може стати початком. Початком, який вони точно не отримали б, залишившись удома. Їм конче необхідно знову встановити контакт, згадати, що їм одне в одному подобається. Побути подалі від вічно набурмосених підлітків, які тільки те й роблять, що гризуться між собою і постійно вимагають уваги, висотуючи з батьків усі сили. Беверлі зітхає й хнюпиться. Ну чому вони з Генрі так часто сваряться через дітей? Жінка сподівається, що цими вихідними вони нарешті зможуть спокійно поговорити, без того виснажливого напруження, що повсюди їх супроводжує, ніколи надовго не зникаючи.